

Az Úr Lelke Üzen

A KEREKEGYHÁZI SZENT ISTVÁN EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA
XIX. évfolyam 2. szám

Pünkösd

A festmény Kisléghi Nagy Ádám alkotása, melynek címe: A Szentlélek eljövetele.

„Kérem-e az Úrtól azt a kegyelmet, hogy a szívem nyitott legyen?”
„Kérem-e az Úrtól, hogy meghalljam a Szentlelket,
sugalmazásait és mindent, amit a szívemnek mond, hogy a
keresztény életben járjak?”

(Ferenc pápa)

"Jöjj, hívunk jöjj Szentlélek..." Gondolatok pünkösdről!

Pünkösdöt megelőző nagy főünnep a húsvéti időben Urunk menybemenetelének az ünnepe. A húsvéti ünnepkör lezárása pünkösdnek az ünnepével történik. A pünkösd szónak a jelentése: A szó a pentekoszté ógörög szóból ered, aminek jelentése ötvenedik. Ezért a pünkösd, vagyis a szentlélek kiadásának az ünnepe, és egyben az Egyház megalapításának az ünnepe. A keresztények kezdettől fogva a húsvéthoz kötötten tartották meg az ötvenedik napot. Ókeresztény szokás szerint pünkösd a húsvét és a húsvéti idő megkoronázása. Jézus feltámadása után, azaz húsvét utáni 50. napon küldi el a Szentlelket. Pünkösd ünnepének Ó-szövetségi gyökerei is vannak. Két értelmezést használtak rá.

Kezdetben a hetek ünnepe volt, aratási ünnep, amely során az első termést felajánlották Istennek, de később, és Jézus korában már bizonyos, hogy új értelemmel gazdagodott, a törvényadás és a Sínai-hegyen kötött szövetség ünnepe lett. Azáltal, hogy a Szentlélek azon a napon áradt ki, amelyen az Istentől kapott törvényt ünnepelték, jelzi, hogy ennek az addigi ünnepnek a tartalmát gazdagítja: a törvény már nem csak kőtáblára van írva, hanem az Őt befogadó emberek szívébe is.

Pünkösdnek hármass jelentése van a mai kor számára:

1. A Szentlélek eljövetele, mint Krisztus megváltó tettének gyümölcse és beteljesítője.
2. Az Egyház alapítása.

3. Az egész világra kiterjedő missziós munka kezdete. Ezek mind Jézus ígéretei alapján történtek. Azzal, hogy Jézus felment a menybe, bizonyosságul adva nekünk, hogy velünk marad a világ végéig, elküldi számunkra a Szentlelket pünkösd napján.

A Szentléleknek fontos szerepe van életünk útján, mert Ő az, aki alakít formál, és az egyház építőköve. Iránytű életünkben, aki vezet bennünket, küldetést ad számunkra, egy közösségbe forraszt egyé, ahol dicsérhetjük, magasztalhatjuk az Egyház sziklaalapját, Krisztust. Átformálja lelkünket, és megismerteti velünk Krisztust. Tekintetünket a Mennyei Atya felé fordítja, küldetést ad számunkra, hogy tanúságot tegyünk a világban Krisztusról, elvigyük, húsvét szeretetnének a fényét azokhoz, akik még nem ismerik őt. Segít a Krisztussal való találkozásban. Hisz egész keresztény életünk nem más, mint találkozások sorozata. Találkozás az emberekkel, találkozás Krisztussal, és találkozás az Egyház közösségével. Egy nagy missió egy nagy és szép kaland Krisztussal. Éljük át ezt a kalandot életünk minden napján, és hagyjuk, hogy a Szentlélek vezessen minket életutunkon a kitűzött távlati cél felé, amely nem más, mint az örök életre való eljutás, halálunk után, ahol majd szemtől - szemben találkozhatunk életünk tanítómesterével, Krisztussal. Töltsé el szívünket-lelkünket a szentlélek lángja, és osszuk szét ezt a lángot a világban, hogy Krisztus fénye ragyogja be utunkat, amerre csak járunk.

Válaszuk életünk iránytűjének a Szentlelket és ehhez segítsen minket Szent Ágoston imája a Szentlélekhez: **„Te lélegezz bennem Szentlélek, hogy szent dolgokat gondoljak. Te úzzél engem Szentlélek, hogy a szeretet tegyem. Te csalogass engem, Szentlélek, hogy a szentet szeressem. Te erősíts meg engem, Szentlélek, hogy a szentet őrizsem. Te óvj meg engem, Szentlélek, hogy a szentet többé el ne veszítsem.”**

Ámen!

A Szentlélek eljövetele címlapképhez

A 4x4 méteres olajfestmény a Szombathelyi Székesegyházban látható. Kisléghi Nagy Ádám festőművész megbízást kapott Szűz Mária életét ábrázoló festménysorozat elkészítésére, 1999 és 2003 között. Ezek témák szerint: *Az angyali üdvözlet, A pásztorok imádása, A fájdalmas Anya, és a Szentlélek eljövetele*. A címlap kép, tehát a sorozat utolsó darabja. A képeket szemlélve azonnal szembetűnik azok mozgalmassága. Nem statikus képeket, hanem dinamikus ábrázolást akart készíteni, amely magával ragadja az embert - vallja a művész.

Nagyon fontos volt a megfelelő modellek megtalálása. Az alábbiakban álljon itt Mária modelljének vallomása. „Számomra Mária modelljének lenni istentapasztalat volt. Amikor felidézem magamban a négy kép készületeit, elsősorban az jut eszembe: megszentelt pillanatok voltak... Valami mély titokba láttam akkor bele, melyet szavakkal visszaadni aligha lehetséges. Azt gondolom, minden hívő ember őszintén vágyik azokra a pillanatokra, amikor tapinthatóan jelen van és megérinti az Istent. Ez ott és akkor, minden egyes alkalommal megvalósult. Nem lehetett nem érezni a szentséget, a magasztosságot. A műteremből kiszorult a külvilág, minden felesleges, és zavaró tényezőjével együtt.”

Aki teheti, látogasson el és tapasztalni fogja, milyen lelki élményben lesz része.

Weninger Antalné

Az egyik szemem örül a másik meg sír...

(A kerekegyházi 2017-es elsőáldozásra.)

Szívet melengető érzés volt amikor, összetett kézzel, átszellemült arccal, egymás után szép sorjában bevonultak az elsőáldozóink. Körbenézve templomunkban a padokat zsúfolásig megtöltötték a hozzátartozók, akik kíváncsi tekintettel keresték gyermeküket, vagy unokájukat. Hosszú ideje nem voltak ilyen sokan a vasárnap délelőtti szentmisén. (Lehet az is hozzá járult ehhez a létszámhoz, hogy az utóbbi időben megszűntek a vasárnap esti misék?!)

Negyven elsőáldozó: nem is emlékszem mikor láttam ennyi kedves kis arcot, akik azért jöttek ma el a templomba, hogy szívükbe fogadják Jézust. Első pillanatban arra gondoltam, milyen jó, hogy Kerekegyháza még működik a keresztény óvoda. Mert szerintem nem véletlen, hogy ilyen sokan vannak. Az előre látó szülők, még ha csak vasárnapi keresztények is igyekeznek gyermekeiket a vallásos környezetű keresztény óvodába íratni. Természetesen nem szabad megfélemlíteni a gyermekeket felkészítő hitoktatók áldozatos munkájáról sem. Mindent összefoglalva felemelő érzés volt látni ennyi gyermeket, szülőt, nagyszülőt és hozzátartozót. István atya természetes egyszerűséggel vezette, majd végezte ezt az elsőáldozói szentmisét. Szentbeszédében nem feledkezett meg a szülőknek szóló intelmekről sem. Ezeknek az elsőáldozóknak, ma a legnagyobb ajándék maga az Úrjézus.

A fentebb leírt öröm mellett, kérdezhetnék akkor miért írtam, hogy a másik szemem viszont sírt! Ezen a szentmisén a templomunk hátsó régiójában foglaltam helyet, így módomban volt látni, hogy az elsőáldozók hozzátartozóit ritkán, vagy - uram bocsáss,- még soha sem láttam itt a templomban. Akaratlanul is elgondolkodtam, - Istenem mi az esély arra, hogy ezeket a tiszta lelkű gyermekeket a jövő heti szentmisére is elhozzák a szülők? A gyermekek természetes egyszerűséggel másolják a szüleik magatartását, szokásait, és sajnos a felszínes hitéletét is. Hétfőn az esti szentmisén a negyven elsőáldozóból mindössze három gyermek, egy kislány és két fiú jött el, hogy ismét szívébe vegye az Oltáriszentséget. Néhány évvel ezelőtt az akkori elsőáldozók jó néhány napig még eljártak a szentmisére, hogy megújítsák magukban a vasárnapi misztériumot. Sajnos a világunk, így változik. Az elsőáldozók szülei igen gyorsan visszatérnek a hétköznapi begyakorlott pogány szokásaikhoz. A mellékes Istenhit mellett megmaradnak a kis pogány isteneik, az anyagi javak, pénz, televízió, autó, lakás, utazás stb.- stb. imádata. Így aztán nem lehet csodálkozni, hogy városunk több mint hatezer lakosából, mindössze három -négy százalék látogatják a templomot. A legszomorúbb, hogy a földi élettől megvált szülőknek, vagy nagyszülőknek több mint a fele szentségek nélkül kerül eltemetésre. Mindez azért, mert lelkünkben a földi javak kerülnek az Isten helyébe.

Írásomat, gondolataimat mégsem akarom borúlátó hangulattal zárni, mert változhat a világ, de az emberek egy részében tovább él a valós hit, remény és Isten szeretet. A gondviselésben soha nem lehet tudni, mikor jönnek elő az elsőáldozáskor kapott kegyelmek, amik megváltoztathatják az egész életünket.

Id. Rozsnyói Zoltán

Húsvéti lelkigyakorlat 2017. március 28.-29.-30.

Első rész fő gondolata: Akadályozza-e a szenvedés kereszténységünket?

Mikor szenvedéseinkkel szembesülünk, mindig felmerülnek kérdések, mint például: A jó az erősebb, vagy a rossz? A halál az élet része vagy a vége? Van-e valami a halál után, vagy nincs? Értelmes az életem, vagy nem? Van-e a szenvedésnek értelme, vagy nincs?

Ezen kérdések megválaszolására ad segítséget a Szentírás. Először is tudnunk kell, hogy teremtmények vagyunk, még hozzá Istenhez hasonló teremtmények. Ez önbecsülést ad, segítséget, utunk végig járásához. De nem Istennek teremtődünk. Ezért figyelniünk kell Isten hangjára magunkban, mely csendesen figyelmeztet, ha letérünk az általa kijelölt útról. Mai hangzavarban élő világunkban ez egyre nehezebb. Teljesen új kihívásokkal kell a mai világban élő embereknek megbirkózniuk. Hiszen az alapértékek megrendültek. Nem a jó az igaz a szent a fontos, hanem a megfelelés, amely kényszeredetté vált. Megfelelési kényszer van a munkahelyen, a párkapcsolatban, s mintegy igaként nehezedik ránk a kérdés, vajon meddig leszek jó a főnökömnek, páromnak, gyermekemnek? Ezek helyett inkább az igazságot, a reményt a munka szeretetét kell beépítenünk az életünkbe. Nem szabad hagynunk, hogy ezt az önbizalmat elvegye tőlünk a mai média, a mai közhangulat. Nem szabad, hogy reménytelenségbe taszítsanak bennünket.

Azonban szem előtt kell tartanunk azt is, hogy mint teremtmények elbuktunk. Az eredeti bűn rajtunk van, ezért a kudarcokkal is számolnunk kell az életben. Mint ahogy a tékozló fiúban felvállalja az apa a kisebbik fiát, és nem takargatja, vagy rejti el, mások előtt, ugyanígy nekünk is fel kell vállalni a kudarcot. Mert Isten is hazavár minket, mint a jó apa, de addig nem fogja visszatartani a szenvedéseket, az eltévelyedéseket. (Esetleg figyelmeztet minket, hogy másképp kell csinálnunk.) Merjük a jóságot felvállalni, merjünk új gyakorlatokat elővenni, mert a régiak egyre kevésbé működnek. A pénteki böjt helyett, tegyük félre a számítógépet, vagy a mobiltelefont. Házaspárok fogják meg egymás kezét, üljenek le és beszélgessenek, önmagukról, ne a pénzről. Csináljanak ünnepséget, hívják meg a rokonságot és beszéljenek, de legalább felerészben jó dolgokról! Vegyük észre, hogy még a szenvedés is a jó dolgok felé akar minket irányítani. Maga Isten fejt le rólunk azokat a rossz törekvéseinket, melyekkel körül vesszük magunkat. Lassan apránként fejt, hogy ne a végén egyszerre kelljen letépní. Ezt kell megértenünk, hogy rajta keresztül az életünk jobbá váljon!

Második rész gondolata: Házainkban használt kereszt, valóban segít-e minket abban, hogy keresztények legyünk?

Evangeliumi rész: Lázár feltámasztása. Fausztina nővér által így szólt Jézus: „Azt akarom, hogy a bűnösök félelem nélkül jöjjenek hozzám. A legnagyobb bűnösöknek különleges joguk van az irgalmasságomra. Ha bűneik még olyan elvetendőek volnának is, megörvendeztetnek akkor, ha irgalmasságomnál keresnek menedéket. Elhalmozom őket szeretetemmél, várakozásukon felül. Nem tudom büntetni azt, aki irgalmasságomban bíz.” Mindezt csak a kereszt jelében tudjuk megtenni. Ahogy fogy a hit a világból, úgy fogy a felelősség vállalás is. Mert bár évekig járunk iskolába, de nem tanuljuk meg, hogy mi az erkölcs. Nem tanuljuk meg, hogy emberi kapcsolataink, melyek sok esetben felszínesek, hogyan válhatnak igazi szeretett kapcsolattá. Lassan szembe kell néznünk azzal, hogy nem a bűnt tagadjuk, hanem egyszerűen nem érdekel. Nem érdekel sem a másik ember, sem az, hogy Isten megbocsát. Nem tudunk bocsánatot kérni, és nem tudunk bocsánatot elfogadni sem. Ha gyermekünk rosszat tesz, nem tudjuk igazán helyre tenni. Mint ahogy a saját bűneinket sem tesszük jóvá, hiszen lehet, hogy felsoroljuk és még meg is bánjuk, de nem vagyunk hajlandók változtatni az életünkön. Nem is tudunk saját erőből változtatni rajta, csak Isten erejével, a kereszt erejével. Ugyanakkor más bűneivel szemben irgalmasnak kell lennünk, mert Isten is irgalmas hozzánk. Mert életünknek csak Istennel van értelme. Feltétel nélkül kell tudnunk megbocsátani, minden megtorlás, elégtétel, bosszú nélkül.

Urunk azt szeretné, hogy ez által világhosszú árássunk szét a világban, melynek fényénél mások is közelebb kerüljenek hozzá. Akkor majd meg tudjuk szólítani őket, mert ugyanazon a világhosszú leszünk. Mert nem megváltoztatni, hanem szeretni szeretnénk őket. Nem kioktatni, hanem felemelni szeretnénk. Ferenc pápa irgalmasság évének meghirdetése által, ezt a megtérést szeretne volna elérni. Egy jobb életre akart minket meghívni, mely odaát Istennel folytatódna tovább.

Harmadik rész gondolata: Hogy a Mennyei Atya által kinyilvánított irgalom része-e az életünknek?

Jézus mondja: „Én vagyok az út az igazság és az élet, aki bennem hisz nem hal meg örökre.” Az igazi kérdés az, hogy éljük-e az életünket értelmesen, úgy, hogy az folytatódni tudjon, a mennyei hazánkban is, s majd egyszer, amikor új ég és új föld lesz ott is. Mert földi életünk értelme, hogy bele nőjön a mennyei életbe! Meg kell tudnunk fogalmazni egy célt keresztény életünknek, mely reménnyel tölt el bennünket. Az evangéliumi örömhírnek kell eltölteni életünket, szemben a mai világ borúlátó, követelőző szemléletével. Sajnos manapság mindenben azt vizsgáljuk, hogy mi mit kaphatunk, az államtól, az egyháztól, vagy Istentől. Elfelejtjük, hogy mi mit tehetnénk, hazánkért, egyházunkért, Istenért. Manapság a család megrendülésével, megrendültek a közösségi kapcsolatok, megrendült Isten és ember kapcsolata. Régi paraszti társadalomban, egyértelmű fizikai határok voltak, s ahhoz mindenki tartotta magát, s ez biztonságot adott minden gazda számára. Ugyanakkor segítették is egymást, tudtak dolgozni a közös jó érdekében. Mindez mára elveszett, s aki mégis megpróbál valamit tenni, az neveltségessé válik. Természetes emberi kapcsolataink rendültek meg, mert nem a szeretet irányít minket, s már nem is tudjuk azt gyermekeinknek tovább adni, bennük ezeket a szeretet kapcsolatokat kiépíteni. Mégis meg kell próbálnunk Isten szeretetéből merítve, újra felépíteni a megrendült szeretet alapokat. Csak így válhat a minket körülvevő élet keresztényebbé, vagy erkölcsösebbé. Vegyük észre a jót az életünkben, örüljünk neki, de vegyük észre a másik életében is a jót, a sikert, és annak is örüljünk! Mert minél több szeretet pillért állítunk fel a körülöttünk élő emberekkel, annál biztosabb, hogy a halál nem véget jelent, hanem kezdetet.

Lejegyezte: Kaldenekker Olivér

„Énekeljete új dalt az Úrnak”

A 33. Zsoltár alatt olvassuk:

Dicsőítséte az Urat citerával, tízhúrú hárfán zengjéte fölségét!

Énekeljete új dalt az Úrnak, daloljate neki szép örömeéte zengve!

Az Új Ember c. Katolikus hetilap is tudósított róla, hogy Sillye Jenő, a keresztény könnyűzene magyarországi atyja 70 éves.

Ő volt az egyike azoknak, aki az elvtársi világban, állami megfigyelés és nem tetszés mellett gitárral énekelte „új dalt az Úrnak”. Ezzel teremtve meg az akkori magyar keresztény fiatalság számára az Isten megszólításának új formáját.

Kerekegyháza haladó szellemű élő közösség volt mindig is, sok kiváló atyával. Ezelőtt 35 évvel, 1982. nagybőjti időszakában Sillye Jenő Passiójátékát mutatták be az akkori fiatalok. Templomunkban az óta folyamatosan jelen vannak a gitáros énekek, gitáros misék.

A Szentlélek eljövetele. A messiási Idő Vége.

Az Utolsó Vacsora házában csend uralkodik. Nincsenek ott a tanítványok, csak a Vacsora termében van élet, itt gyűltek össze az apostolok Mária körül.

A szoba tágasabbnak tűnik, mert az arrébb tett bútorok szabadon hagyják a terem középpontját és kettőt a falak közül. A harmadik falnál van a Vacsorához használt asztal. Közte és a fal között vannak a székek és egy zsámoly, amit Jézus használt a tanítványok lábmosásakor. A székek azonban nem merőlegesen állnak az asztallal szemben, hanem párhuzamosan, így mindannyian le tudnak ülni, és még marad is egy hely az egyetlen, ami merőlegesen áll. A Szűzanya az asztal közepénél ül, ahol a Vacsora alatt Jézus volt.

Az asztal nincs megterítve, a polcok és a falak üresek. Csak a lámpás ég középen, és annak is csak a középső lángja. A többi, ami különös pártaként veszi körül a középsőt, már kialudt.

Az ablakokat becsukták és be is zárták egy nehéz vasrúddal. Egy napsugár merészen bekúszik egy picire át, és vékony tűként csúszik le a padlóig, ahová a nap kedves kacintását festi.

A Szűzanya egyedül ül a padján, mellette Péter és János: Péter a jobbján, János a balján. Mátyás, az új apostol Jakab, Alfeus fia és Tádé között ül. Az Asszony előtt egy alacsony, de széles, sötét, zárt faláda áll. Mária ruhája sötétkék színű. Haját fehér fátyol takarja, amit köntösének csuklyája fed. A többiek fedetlen fővel vannak.

Mária lassan, de hangosan olvas. Mivel azonban olyan kevés a fény, emlékezetből idézi a kihajtott tekercs szavait. A többiek csendben, elmélkedve hallgatják. Néha válaszolnak neki, ha kell.

Mária mosolygó arca elváltozott az elragadtatástól. Ki tudja, mit láthat, mert úgy ragyognak csillagszemei, fehér arcát úgy önti el a pír, mintha egy vöröslő lángot tükrözne vissza. Ő valóban a titokzatos Rózsza...

Az apostolok közelebb hajolnak, hogy jobban lássák az arcát, ahogy mosolyog és olvas, a hangja pedig akár az angyalok éneke. Péter meghatódik, és szemeiből két könnycsepp gördül le az orra alatti ráncokon át bozontos szakállába. János arcán a Szűz mosolya tükröződik, és ő is lángra gyúl a szeretettől, miközben tekintetével követi az olvasott szöveget. Mikor új tekercs nyújt át neki, rápillant és elmosolyodik...

Az olvasásnak vége. Mária elhallgat. A pergamenek susogása is megszakad. Mária csendben imádkozásba merül, kezeit kebléhez szorítja, fejét a lédának támasztja. Az apostolok követik a példáját...

Hirtelen hatalmas zúgás zengi be reggeli csendet, olyan akár a szél, az ének vagy a tökéletes orgona hangja. Egyre harmonikusabb és egyre hangosabb, ahogy közeledik és rezgésével betölti a Földet, megmozgatja a házakat, a falakat, a bútorokat. A lámpás lángja, amely a békés kis szobában eddig mozdulatlanul égett, most úgy pislákol, mintha szél fújná. A lámpás láncái is csilingelni kezdenek a természetfeletti hang hullámaintól.

Ahogy a csodálatos zúgás közeledik – amelyben a legszebb hangok váltakoznak, amiket az Isten az Égnek és a Földnek adott –, a tanítványok rémülten kapják fel a fejüket, némelyikük menekülni készül, de sokan a földre vetik magukat, eltakarva a fejüket a kezeikkel vagy a köntösükkel, mások mellüket verve esedeznek az Úrhoz bűneik bocsánatáért, megint mások pedig Máriába kapaszkodnak, mert ijedtükben kiszállt belőlük az önmérséklet.

Egyedül János az, aki nem fél. Ő látja Mária arcán a boldogság fénylő békéjét. A Szűzanya mosolyogva felemeli a tekintetét, letérdel, majd kitarja a karjait. Köntösének kék szárnyai befedik Pétert és Jánost, akik példáját követve letérdelnek.

Mindez kevesebb, mint egy perc alatt zajlott le. És ekkor a zárt ajtókon és ablakokon keresztül zengzetes zúgással, fénylő, lángoló gömb formájában megérkezik a Fény, a Tűz, a Szentlélek. Egy pillanatra megáll Mária feje fölött három arasznyira. A feje fedetlen, mert mikor meglátta a Szentlélek Tüzét, mintha hívná, felemelte a kezeit és fejét hátravetve örömeiben kiáltott, a végtelen szeretet mosolyával. Miután a Szentlélek és a Szeretet Tüze, leszállt a Jegyesére, a Gömb tizenhárom fénylő lángra oszlik, melyek nem hasonlíthatók semmilyen földi fényességhez, és mindegyik leszáll, hogy megcsókolja az apostolok homlokát.

Az a láng, amelyik Máriára szállt nem egy egyenes láng, hanem egy korona, ami átöleli, és koszorúként veszi körbe a Szűz fejét. Királynővé koronázza az Isten Lányát, Anyját és Jegyesét, a szeplőtelen Szüzet, az áldott Szépséget, az örök Szerelmest és Leányt. Bár öregítette a fájdalom, a Feltámadás örömeiben maga is feltámadt, és Fiához hasonlóan teste, a tekintete gyönyörűvé és fiatalá változott... Hamarabb magára öltette Mennyei megdicsőült testének szépségét, mert Ő a Paradicsom virágszála.

A Szentlélek lángjai ragyognak Szerelmese feje körül. Miket mondhat neki? Titok! Az áldott arc isteni boldogságba burkolódik és a szeráfok mosolyát ölti fel. Boldog könnyei gyémántként peregnék végig rajta. A Tűz egy kis ideig nem mozdul el onnan... Majd eltűnik... Egy különös illat marad csak utána, amit semmilyen földi Virág illatához sem hasonlítható... A Paradicsom illata...

Az apostolok magukhoz térnek... Mária még mindig önkívületben van. Kebléhez emeli a karjait, lehunyja a szeméit, lehajtja a fejét... Még mindig Istennel beszélget... Semmi mást nem érez... Senki sem meri megzavarni.

János rámutat, és így szól:

– Ő az Oltár. Az ő dicsőségén áll az Úr Dicsősége...

– Igen. Ne zavarjuk meg a boldogságát! Menjünk, és hirdessük az Urat, és az Ő tetteit minden népnek! – mondja Péter természetfeletti hevülettel.

– Menjünk! Menjünk! Az Isten Lelke ég bennem! – mondja Jakab, Alfeus fia.

– Tettre sarkall mindannyiunkat. Menjünk, és hirdessük az Evangéliumot az embereknek!

Elindulnak, mintha valamiféle szél vagy hatalmas erő vinné őket...

....a Szentlélek eljövételével a messiási idő is lezárult. Tudásomnak fénye ragyogta be egészen a kezdetektől: Mária szeplőtelen Fogantatását, az utolsó óráig: A Szentlélek eljövételét. A messiási idő a Szeretet Műve, ahogy ezt a látni tudók is tudják. Éppen ezért helyes, hogy az eleje a titokzatos szeplőtelen fogantatás, a vége pedig a Szentlélek alászállása Krisztus Egyházára.

Istennek, a Szeretet Istenének a művei Pünkösdkor zárulnak le. Onnantól fogva Isten titokzatos módon a hívei által működik, akik Jézus nevében gyűlnek egybe az Egyetlen Egyházban, amely szent, katolikus, apostoli és római.

Az Egyház, vagyis a hívek közössége – pásztorok, juhok és bárányok – képes lesz elbukás nélkül folytatni a Szeretet, a teológusok Teológusának állhatatos lelki, szellemi munkáját. Ő formálja az igazi hittudósokat, akik magukban hordozzák Istent, és elvesznek Őbenne. Az Isten Lelke vezeti őket, és ők Isten valódi „gyermekel”, akiről Pál is beszélt.

Valtorta: Az Evangélium, ahogy... (640/1-8)

Jézus megkísértése: Mt. 4. 1-11

Emlékezetes számunkra az idei nagybőjt kezdete, hiszen rögtön az első vasárnapon az 5. évfolyam hittanosaival megjeleníthettük az Evangélium történéseit. Amikor felvettem a gyerekeknek ezt a lehetőséget, nagyon megörültek, s szinte mindenki szeretett volna részt venni benne. Kihívás volt, hogy a lányok mind angyalok szerettek volna lenni. Így aztán nem sokat kellett törni a fejemet a koreográfián. Az angyalok kara elmondja a szöveget, a fiúk pedig pantomimmal eljátsszák.

A gyerekek így emlékeznek vissza: „Jó érzés volt kint lenni az oltár előtt és előadni a történetet. Virág”
„Nekem tetszett az együttműködés, jók voltak a próbák. Néha elbohóckodtuk, ennek Elza néni nem örült. Jó, hogy előadhattuk a templomban ezt a szentírási részt. Anett”

„Öröm volt részt venni benne, szerettem azt a fiút vezetni, aki Jézus volt. Misi”

„Én csak a próbán helyettesítettem a Jézust játszó fiút, de nagyon jó volt részt venni benne. Attila”

Halákné Kovács Elza hitoktató

Kerekegyházi keresztény családok bemutatkozása

Kedves Deli család, Marika, Vid és gyerekek. A kerekegyházi Egyházközség májusban megjelenő lapjában az újság szerkesztőség nevében, ezúttal benneteket kérünk meg, hogy mutatkozzatok be, hogyan élitek meg a mindennapi kereszténységeteket.

Köszönjük a felkérést családunk bemutatására, amely röviden és lényegre törően a következő:

Mindketten kerekegyháziak vagyunk, 4 év különbséggel születtünk, ide jártunk óvodába, ált. iskolába és egy utcában laktunk ifjúkorunkban. Szüleink olyan dolgos, szorgalmas emberek, akik nagy szegénységből elindulva alapítottak családot és érték el mindazt, ami nekünk gyerekként biztos alapot jelentett. Megtanítottak minket az önálló életre, munkára, kitartásra, példát mutatva saját életükkel és a most is támaszaink.

Kecskeméten érettségiztünk és szeretjük a megszerzett szakmánkat, bár előbb mindketten kitértünk más irányba és évek alatt lassan alakult ki, hogy mi is az utunk és a mai napig képezzük magunkat, hogy meg tudjunk felelni a szakmai kihívásoknak.

Nem volt viharos vagy villámcsapásszerű a megismerkedésünk. Mivel egy utcában laktunk fokozatosan alakult ki kapcsolatunk barátságból szerelemmé.

Miután bizonyosságot éreztünk, hogy egymáshoz tartozunk, 1997. májusban összeházasodtunk, szüleink támogatásával megkezdtük közös életünket. Akkori reményeink: biztos, hogy sok gyerekünk lesz, a többi meg majd lesz valahogy... a sok gyerekből csak 3 lett, akikre nagyon büszkék vagyunk.

A napi rutinunk is természetesen köréjük épül. Gimnazista fiunk, zeneiskolás hatodik osztályos kislányunk és helybeli harmadik osztályos kisfiunk mind tudja a feladatát, kötelességét, de a szülői útmutatásra mindig szükség van. A két nagyobb már Kecskemétre jár iskolába, a legkisebbnek még nagyobb szüksége van a közelségünkre. Délutánonként együtt tanulunk, ha szükséges és mindhármuknak van hetente zeneórája vagy sportórája délutanonként. De mindig marad kis idő a bolondozásra a friss levegőn és napjainkat mindig közös vacsorával zárjuk. Próbálunk jó példát élni eléjük, ami úgy érzem, ahogy nőnek egyre fontosabbá válik. Fontosabbá, mint az, hogy mit mondunk. Ennek az alapja viszont a jó házasság.

Ennek megőrzésében nagy segítség számunkra a Házás Hétvége (=HH) közössége. Egyrészt abban, hogy hasonló házaspárokkal, családokkal tudunk tapasztalatokat cserélni, másrészt kapcsolatot teremt az egyházzal is, mint megtartó közösséggel. 2011-ben kapcsolódtunk be meghívás által a HH-ba, ami közös vallásos életünk kezdete volt és életünk fontos eseményei közé tartozik.

Vid: 2011-ig nem túl sok közöm volt az egyházhoz, de a HH és feleségem hatására késztetést éreztem magamban, hogy többet járjak templomba, kíváncsi lettem. Ez addig fokozódott, hogy 2015-ben felnőtt fejfel bérnáltam. Ezért nagyon hálás vagyok a jó Istennek, Marikának és Kollár Balázs atyának.

Marika: Kiskoromban hittanra jártam, elsőáldozó, bérnálózó voltam annak rendje, s módja szerint. De igazán élő hitűvé akkor váltam, amikor a gyerekeink egymás után megszülettek. Hatalmas áldásnak tartom az általuk megélt feltétel nélküli szeretetet, testük-lelkük fejlődésének csodáját, az életüket, ami ránk lett bízva. Mindezek rávilágítottak arra, hogy mi a fontos az életemben, miért élek és hová tartok. A HH ezeket az érzéseket erősítette meg és egészítette ki bennem.

Mai napig figyelünk a gyerekek vallásos nevelésére. Fontos a napi ima, a vasárnapi szentmise, a hittan, kell nekik is saját vallásos közösség, amely megerősíti bennük az itthonról kapott alapot, a tudásukat és a hitüket. Mesélünk és beszélgetünk velük a mi gyökereinkről, amelyek meghatározóak a mi vallásos életünkben is.

Vannak akadályok az életünkben, a gyereknevelésben, amibe beleütközünk. Ezek az évek előrehaladásával egyre magasabbak, de szerencsések vagyunk, mert áll mögöttünk egy segítő közösség és a legfontosabb, hogy van Kihez imára kulcsolni a kezünket

Megköszönve, hogy vállalkoztatok egy szélesebb körben történő bemutatkozásra, a szerkesztőség nevében kívánunk családoknak sok-sok kegyelmet, valamint a Gondviselő Isten áldását!

Deli Vid és Marika

20 éves a Kecskemét-Kerekegyháza Házasság Hétvégés Közösség

Ezt április 29-én egy „Lelki nappal” ünnepeltük meg, amelyen 38 házaspár és 4 atya vett részt. A programot szentmisével kezdtük, majd 2 bevezető, kiscsoportos megosztások, ebéd és Szentségimádás volt.

Részlet a visszatekintésünkből: „Tegyünk egy időutazást 1996-ig: 3 pár és egy atya meghívást kapott Érdre, egy Házasság Hétvégére. Megélték a csodát, amelyet nem kell magyaráznom, hiszen azért vagyunk ma itt, mert van egy közös titkunk –monda egyszer az egyik feleség. Ezen a Hétvégén a Teamben ott volt Vass Balázs és Ildikó, akik bábáskodtak a kecskeméti régió születésénél. Az első fecskék, akik mertek nagyot álmodni, és az alapító tagok közt voltak: Kovács András és Melinda, Siklós Imre és Marika, Szabó Józsi atyával.

1997 januárjában indult az első csoport. Olyan aktívak voltak, hogy már ősszel Első Hétvégét szerveztek Kecskeméten. Ez után évente összegyűlt annyi meghívott pár, hogy lehetett Hétvégét tartani.

2004-től összefogtunk a szolnoki régióval, hogy egymást segítve biztosabb legyen a létszám a programokhoz.. Azóta szoros barátság alakult ki közöttünk. Számunkra mindig öröm a velük való találkozás akár a Hétvége háttérzésénél, akár valamilyen közösen szervezett találkozón. Elfogódott vagyok, ha eszembe jut az a meleg önfeláldozón szeretet, amivel fogadnak, ha átmegyünk Norbi atyával egy „vendégbevezetőre”

A rendelkezésre álló adatok alapján a teljesség igénye nélkül mintegy 216 pár, és 10 Atya vett részt Házasság Hétvégén a tartományunkban. Több mint 10 éve vagyunk valamilyen felelősei ennek a közösségnek. Sokféle álmunk teljesült, de voltak nehéz idők is, amikor nem volt segítségünk, így megéltük a kötelesség szintet is.

Hála az Úrnak volt, aki meghallotta a meghívást, és elkezdett velünk együtt áldozni, majd a stafétát is vállalta egy időre. Így alakult ki az a folyamatosság, aminek köszönhetően most együtt ünnepelhetünk.

Adja Isten, hogy mindig legyenek tettre kész, lelkes párok és Atyák, akik szívükben hordozzák egymást és a közösséget.”

Kullai Sanyi és Juci élményei: „Egy bő hónappal az első hétvégénk után már a 20 éves jubileumi találkozón részt venni különleges Isteni kegyelem volt. A zord időjárást, a kisebb-nagyobb izgalmakat az elindulás körül azonnal feledtetni tudta, amikor rákanyarodtunk a Kunsági Major felé vezető útra. A közösség megtartó erejéről tanúskodott az, mikor örömmel találkoztunk újra első hétvégés társainkkal, Norbi atyával, ismerős papokkal és párokkal.

Hálás vagyok, hogy az ünnepet közös szentmisével kezdtük. A tartományfelelősök összefoglalójánál megtisztelőnek éreztem, hogy ennek most mi is részesei vagyunk Sanyival.

Szirmai Kati és Béla valamint Jeney Gábor atya közös bevezetője az ünnepről, ünneplésről nyitott, sokszínű, hiteles ajándék volt. A megosztott személyes történeteket, példákat, a sok idézetet nagyon szépen köszönjük!

Kovács Marika és Pisti valamint Ruskó Norbi atya „Megújulás a Lélekben” című bevezetőjében az egyszerűben a nagyszerűt kereső és találó testvérek példázatát adta. A Gondviselő szeretetét éltük meg a szünetekben való beszélgetések, fotózás, nevetések, a közös ebéd során.

A záró Szentségimádás - amit négy szándékra: családokért, papokért, betegekért, elhunytakért ajánlottunk fel - csendje és halk dallamai lendületet adtak a hétköznapokba való visszatérés nyugodtságához, békekereséséhez, feladataihoz.

Dicsőség az Úrnak ezért a jubileumi erőlevesért!”

Hálásan köszönjük Istennek, hogy ehhez a közösséghez tartozhatunk. Köszönjük mindenkinek, hogy jelenlétével és szolgálataival széppé tette ezt a közös ünneplést.

Halák Feri és Elza

„A lámpást sem azért...”

15 éves jubileumi Antióchia találkozó

2017. március 18-án tartott a Kerekegyházi Szent István Antióchia az összes eddigi Antióchiás meghívásával egy jubileumi találkozót.

Visszatekintettünk és hálát adtunk az elmúlt 15 év összes Antióchiás élményéért és kegyelméért. A találkozón Szabó Dani, Kiss Lapi és Gitka mondott bevezetőt, melyet kiscsoportos beszélgetések követtek. A záró misét Seffer Attila atya mutatta be, a végén megáldva az Antióchiás keresztjeinket.

2000-es évek elején az Antióchia indulásakor azt láttuk, hogy az Antióchia kiváló és modern forma az önállóságukat próbálgató fiatal keresztények számára. Ha úgy tetszik, egy keltető, egy fészekalj, egy „virtuális társadalmi” család.

Kockázatmentes (kis kockázatú) játszótér a véleményformálásnak. Jó eszköze a hittanórán megtanult, de mégis idegenül maradt hitigazságok felnőtt fejjel való átgondolására. A bevezetők során elhangzott Istenkeresési utak, a megnyíláson alapuló tanúságtételek, mint (keresztény) testvéri tanácsok, testvéri minták dolgoznak a közösségben. Az egyházi tanítással való harmóniát pedig a vezérfonal (a bevezetők előre kidolgozott vázlatai) és a Szülőpár jelenléte biztosította.

A jubileumi találkozás vezérgondolata az volt, hogy amit az Antióchián kaptunk szeretett, hitet és élményt, azt nem magunknak kaptuk. Mindent azért kaptunk, hogy mások felé tovább adhassuk. Jézus több helyen beszél arról, hogy az Isten szeretetének megjelenése a világban olyan, mint amilyen a fény megjelenése a sötétségben.

János 8;12 alatt ezt olvassuk: *Egy alkalommal így beszélt Jézus: „Én vagyok a világ világossága. Aki követ, nem jár többé sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”*

Máté 5;14-16 alatt Jézus az apostoloknak (mai korra alkalmazva a mai keresztényeknek, Antióchiásoknak) szóló utat jelöli ki.

¹⁴Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. ¹⁵A lámpást sem azért gyűjtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban. ¹⁶Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

Ki világítson Krisztus világosságával, ha nem mi keresztények? Bárhova is sodor az élet; a feladatunk világítani. Becsületos munkával, mintaértékű élettel, rendíthetetlen hittel, reménnyel és szeretettel. Ha pedig elesünk, ha kudarcot vallunk az igen kellemetlen... mégis fel kell állni, és tanulni belőle.

Igen: félelmetes az, hogy jellé kell válnunk; mert ez kockázat, ez munka, ez energia és ez a nehezebb út. Azt mondom, jobb egy bukdácsoló fényhordó, mint egy alvó gyertyájának épségére vigyázó kényelmes, az erőlködőkön kárörvendő wellness-keresztény.

Igen: Krisztustól kapott küldetésünk egyszerre megkérdőjelezhetetlenül igaz és az egyetlen út; és egyszerre (csupán) emberi erővel kivitelezhetetlen. Csak az Istenben bízva, Rá támaszkodva és szeretetéből erőt merítve lehetünk küldetéssel rendelkező Keresztények. (Lehet, hogy lesz, akinek összecseng mindez *Krisztus követése* és a *Küldetés* című bevezetővel ☺.)

Itt a Pünkösöd, kérjük a Szentlélek bölcsességét és megvilágosító erejét, hogy a *Hétvége Kereszténynek lenni* című bevezetője szerinti keresztények lehessünk.

Az Antióchia közösség erre a küldetésre próbálja meg elhívni és felkészíteni a fiatalokat, átadva azt a gondolatot, hogy „**a lámpást nem azért gyűjtják...**”

Rozsnyói Zoltán és Ivett

ŐSI MAGYAR HITVILÁGUNK

A „Keresztény Élet” 2017. május 7-én megjelent számában Czákó Gábor tollából az **Avar kereszténységéről** olvastam. Katolikus lapjainkban igen ritkán jelennek meg ehhez hasonló cikkek. Mintha őseink vallásában valami is szégyelni valónk lenne. Bezzeg az indoeurópai népeknek eszükbe sem jut, hogy a hagyományukból kihagyják, vagy mellőzzék a sokistenhitet. Legtöbbször az ősmagyar pogányság föltámasztásától féltik a híveket,- ami természetesen jelen van- ahelyett, hogy például Czákó Gáborhoz, vagy Bakay Kornélhoz fordulnának felvilágosításért.

Őseink egyistenhitéről Anonymusnál ezt olvashatjuk: „A magyarok csak egy istent imádtak, a világegyetem teremtőjét a Mindenek urát. Egyedül hozzá fohászokdtek és csak neki mutattak be áldozatokat... Árpád vezér, akinek a mindenség Istene volt a segítője... könnyhullatva imádkozott Istenhez... Álmos vezér segítője a Szentlélek volt.”,- majd a nyitrai hadjárat leírásánál azt olvassuk, hogy- „az isteni kegyelem volt velük”. Mitológiai világképünk teljes rendszere leginkább népmeséink és népünk hitvilágának segítségével ismerhető meg. Két katolikus pap, Ipolyi Arnoldnak a „Magyar Mythologia” című munkája, valamint az egi Kandra Kabos „Magyar mitológia” című könyve ad eligazodást az ősi magyar hitvilágról. (Csak halkán jegyzem meg papjaink jelentős része nem is ismeri ezt a két könyvet!) Többet kellene foglalkoznunk a legújabb régészeti és történelmi ilyen irányú munkák eredményeivel is!

Most pedig nézzük Czákó Gábor írásának első részét: „**Középkori forrásaink indokolatlan mellőzése miatt sokan illetik őseinket „pogány” jelzővel. Számos törekvő felebarátunk próbálkozik valami jó bulival, pl. holmi ősmagyar őspogányság föltámasztásával, s evégett erősen szopogatja is az ujját információszerzés végett. Holott ha inkább honfoglalás kori s még korábbi leleteinket tanulmányozná, akkor megnézhetné a Nagymácsédi keresztet, ami nemcsak magyar nyelvemlék, de őseink közt élt kereszténységnek is tanúja. Sőt, a korabeli misztikának!**

Az avar-magyar egységnek a szó szoros értelmében beszédes tanúja a Szarvasi tűtartó, melynek fölíratát Vékony Gábor régész – történész - turkológus fejtette meg. Utána lehet járni! E VIII. századi, rossz nyavalyát űző avar nyelvemlék magyarul van. Tehát Árpád és Baján népe ugyanazt a nyelvet beszélte. Az írás végére rótt sóhaj arra utal, hogy a szöveg készítője keresztény volt. Ezt karcolta a szövegesre faragott birkacsont negyedik lapjára: „én Istenem”. Ott pedig fölírat utolsó sorának zárásaként e két szó. Mindkettőnek döbbenetes nagy a jelentősége a történelemben. Az első a személylé vált ember megnyilvánulása, aki büszkén vállalja önmagát és Istenét: Az Atyát, a Fiút és a Szentleket, vagyis a

Szentháromságos Egyistent. Külön nem is lehetne, Isten ilyen.

A Sors által hányt – vetett ember végre fölemeli fejét és szívét. Ahogy a szentmise során halljuk: „Emeljük fel szívünket!” – szólít föl a szentmiseáldozatot bemutató pap, s közösen válaszoljuk: „Fölemeltük az Úrhoz!” Igen, igen vajon belegondoltunk már, hogy hová emelkedünk e szavak kiejtése által? Nincs más eszme, más vallás, s nem is volt soha, ami az embert ilyen méltóságra juttatná. Én Istenem! Ki meri e szókapcsolatot végiggondolni?... (folytatás következik)

Megjegyzés: Akiknek jár a Keresztény Élet, kérem, keressék elő ezt a számot és olvassák végig Czákó Gábor írását. Nagyon megéri! Azok számára, akiket érdekel a cikk második fele, újságunk következő számában közöljük a folytatást.

Az első gyónás utáni szívből jövő fohászok a 4a hittanosaitól:

Köszönöm Jézusom, hogy bűneimet megbocsájtottad.

Szirtes János

Köszönöm Jézusom, hogy megbocsájtottál nekem.

Zsikla Bendegúz

Köszönöm Jézusom, hogy bűneim bocsánatot nyertek.

Lázár Levente

Istenem köszönöm, hogy megbocsájtottál, lelkemről leesett a bűnök terhe. Jézusom szeretlek mindörökké.
Ámen

Zsemlye Teodóra

Az első áldozás egy felemelő és jó élményt nyújtott számomra. A gyónás után is úgy éreztük magunkat. Ez az egész egy felejthetetlen élményt nyújtott nekünk.

Tóth Bence

Szentlélek litánia

Uram, irgalmazz nekünk!
Krisztus, kegyelmezz nekünk!
Uram, irgalmazz nekünk!
Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket!
Mennyei Atyaisten, irgalmazz nekünk!
Meváltó Fiúisten, irgalmazz nekünk!
Szentlélek Úristen, irgalmazz nekünk!
Szentháromság egy Isten, irgalmazz nekünk!

Szentlélek, Te az Atyának és Fiúnak közös szeretete,
Irgalmazz nekünk

Szentlélek, Te az Atyának és Fiúnak közös boldogsága,
Szentlélek, Te a Megtestesülés titkának eszközlője,
Szentlélek, Te a Szepőlőtelen Szűznek isteni Jegyese,
Szentlélek, Te Jézus Krisztus művének folytatója és megkoronázója,
Szentlélek, Te az Anyaszentegyház kormányosa,
Szentlélek, Te a Szentatya tévmentességének őre,
Szentlélek, Te a megszentelő és segítő malaszt osztogatója,
Szentlélek, Te az isteni erények és ajándékok adományozója,
Szentlélek, Te az értelem és tudomány Lelke,
Szentlélek, Te a bölcsesség és jótanács Lelke,
Szentlélek, Te a jámborság és isteni félelem Lelke,
Szentlélek, Te az erősség Lelke,
Szentlélek, Te minden erény felvirágoztatója,
Szentlélek, Te a tökéletesség mestere,
Szentlélek, Te az angyalok öröme,
Szentlélek, Te a pátriarkák reménysége,
Szentlélek, Te a próféták ihletője,
Szentlélek, Te az apostolok tanítója,
Szentlélek, Te a vértanúk szilárdsága,
Szentlélek, Te a hitvallók ereje,
Szentlélek, Te a szűzek tisztasága,
Szentlélek, Te a Szentek egységének aranykapcsa,
Szentlélek, Te a bűnök megbocsátója,
Szentlélek, Te a test feltámasztója,
Szentlélek, Te az örök élet fénye s boldogsága,

Légy irgalmas, kegyelmezz nekünk Szentlélek!

Légy irgalmas, hallgass meg minket Szentlélek!

Minden hitbeli tévedéstől,

Ments meg minket ó Szentlélek!

Minden vétektől,

A kevélység szellemétől,

A tisztátalanság szellemétől,

A szeretetlenség szellemétől,

A hamisság és kétszínűség szellemétől,

Az engedetlenség szellemétől,

A Te sugallataid megvetésétől,

A megismert igazság elleni tusakodástól,
Az isteni irgalomba vetett vakmerő bizakodástól,
Az isteni irgalomról való kétségbeeséstől,
A megátalkodottságtól s töredelmetlenségtől,
A hirtelen s boldogtalan haláltól,
Az örök kárhozattól,
Az Atyától és Fiútól való örök származásod által,
A kegyelem teljessége által, melyet Szűz Máriával közöltél,
A szentség mérhetetlen mélysége által, mellyel a Boldogságos Szűzet az Ige megtestesülésénél betöltötted,
Látható lejöveteled által az Úr Jézus megkeresztelésénél,
Üdvöt hozó lejöveteled által az apostolokra és tanítványokra,
A lelkekbe való lejöveteled által,

Mi, szegény bűnösök, kérünk Téged, hallgass meg minket!

Hogy nekünk az önismeret nagy kegyelmét megadni méltóztassál,

Kérünk Téged, hallgass meg minket!

Hogy nekünk az igazi alázatosság kegyelmét megadni méltóztassál,

Hogy nekünk minden bűnünk bocsánatát megadni méltóztassál,

Hogy nekünk a valódi jámborság adományát megadni méltóztassál,

Hogy nekünk a Te jegyessed, a Boldogságos Szűz mélységes ismeretét megadni méltóztassál,

Hogy nekünk az Ő hitét megadni méltóztassál,

Hogy nekünk az Ő bizalmát megadni méltóztassál,

Hogy nekünk az Ő szeretetét megadni méltóztassál,

Hogy nekünk az Ő alázatosságát megadni méltóztassál,

Hogy minket az Ő összes erényeivel és érdemeivel felékesíteni méltóztassál,

Hogy minden gondolatunkat, szavunkat és cselekedetünket Feléd irányítani méltóztassál,

Hogy velünk az Úr Jézus mindent felülmúló ismeretét közölni méltóztassál,

Hogy bennünk tiszta lelket és új szívet teremteni méltóztassál,

Hogy tőlünk, híveidtől, minden szomorúságot, s kishitúséget távol tartani méltóztassál,

Hogy mindnyájunkat a Te szent szeretetedben megőrizni méltóztassál,

Hogy minket választottaid sorába felvenni méltóztassál,

Hogy mindnyájunkat az örök boldogságba befogadni méltóztassál,

Isten Báránya, Ki elveszed a világ bűneit,

kegyelmezz nekünk Uram!

Isten Báránya, Ki elveszed a világ bűneit,

hallgass meg minket Uram!

Isten Báránya, Ki elveszed a világ bűneit,

irgalmazz nekünk Uram!

Uram irgalmazz nekünk!

Krisztus kegyelmezz nekünk!

Uram, irgalmazz nekünk!

Miatyánk.... Üdvözlégy...

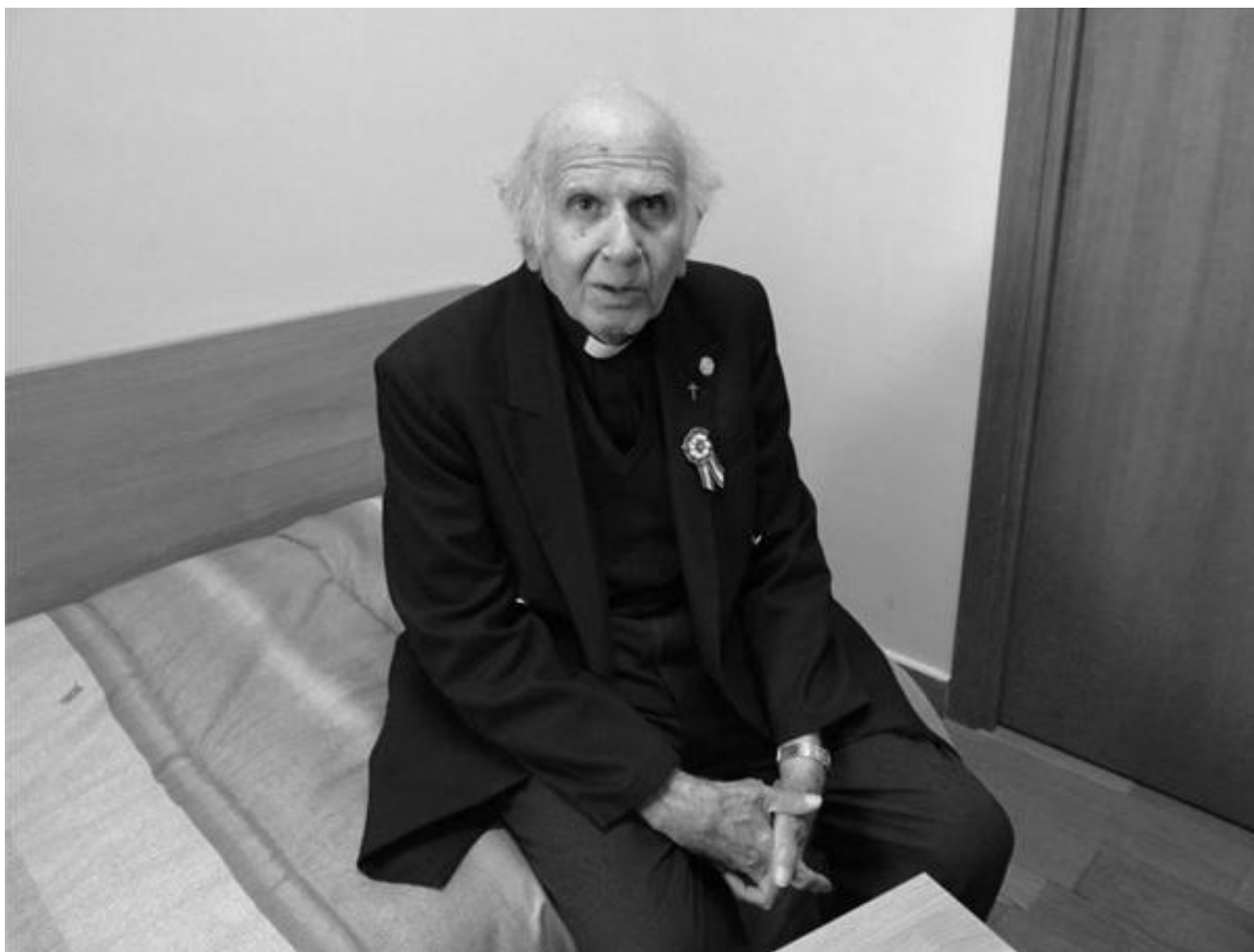
V. Áraszd ki Lelkedet és minden életre kél.

R. És megújítod a föld színét.

Könyörögjünk. Úristen, ki híveid szívét a Szentlélek világosságával tanítottad, add, hogy ugyanabban a Szentlélekben a helyeset megismerjük és az Ő vigasztalásának szünet nélkül örvendjünk. A mi Urunk Jézus Krisztus által.

Ámen.

Interjú Henri Boulad jezsuita atyával az iszlám és a kereszténység békés együttélésének a lehetőségeiről

Boulad atya egyenes és őszinte ember - RV

Egy váratlan találkozás személyes élményéről

Május 13-án szombattól Henri Boulad egyiptomi jezsuita a vatikáni rádiós jezsuiták Residenza Canisio rendházában vendégeskedett. Olasz fokoláre mozgalom hívta meg előadásra a Róma melletti Grottaferratába, de előtte egy kicsit megpihent a már 85 éves atya. Vasárnap a reggelinél, ahogy beléptem, azonnal felismerni véltem őt, bár háttal ült nekem. Pont úgy néz ki, mint a Boulad atya! – gondoltam. Erre megfordult. Sötét öltönyén, a papi kereszt mellett kitűzve a magyar kokárdánk. Ez nagyon mélyen megérintett, levegő után kapkodtam, de aztán nagyon forrón és szorosán átöleltük egymást. Jezsuita a jezsuitát, pap a papot ölelte és még a magyar állampolgár a honfitársát. A többi jezsuita erre az ölelős találkozásra fölállt és megtapsoltak bennünket. Jól tudták, hogy mi a különlegessége ennek az ölelésnek: a magyar felségjelvényel európai uniós polgárrá lett Boulad atyának szólt a taps, aki most az Európai Unióba magyar állampolgárként érkezett. Másnap reggel szobájában fölkerestem a riporter magnómmal.

P. Vértesaljai: - Isten hozott Rómában, Atyám ! Egyenesen Budapestről érkezted ?

P. Boulad: - Nem, Egyiptomból jövök, de voltam előtte Budapesten, Magyarországon, és visszatérek oda a jövő hónapban. Most, hogy magyar állampolgár vagyok, visszatérhetek hazámba, Magyarországra, és a világ bármely részébe utazhatok.

P. Vértesaljai: - Milyen útlevétéllel érkezted Olaszországba?

P. Boulad: - Természetesen a magyar útlevelemmel. Ez volt az első alkalom, hogy használtam.

P. Vértésaljai: - *Nagyon örülök. Az első kérdésem az iszlám és a kereszténység közötti együttélésre vonatkozik. Hogyan lehetséges az együttélés az iszlám és a kereszténység között? Hogyan lehet ezt megélni a Közel-keleten és hogyan lehet erről tanúskodni itt, Rómában, ezen a szent helyen, a kereszténység középpontjában?*

P. Boulad: - Arab országainkban már évszázadok óta együtt élünk keresztények és muzulmánok, de az a probléma, hogy amíg a társadalmi és politikai rendszerre az iszlám nyomja rá bélyegét, addig egy egyenlőtlen társadalomban élünk. A muzulmán lényegénél fogva, már meghatározásában magasabb rendű a kereszténynél. A férfi magasabb rendű a nőnél. Tehát a muzulmánokkal az együttélés problémája az, hogy mindenkit, aki nem muzulmán, másodrendű állampolgárnak tekintenek.

P. Vértésaljai: - *Hogyan viszonyul az al-Azhar (mecset és egyetem, vallási központ) a politika és vallás, a férfiak és nők közötti egyenlőség kérdéséhez?*

P. Boulad: - Az al-Azhar a tiszta szunnita muzulmán tanokat képviseli. Hirdeti, hogy egy muzulmán lényegéből fakadóan magasabb rendű egy kereszténynél, a férfi magasabb rendű a nőnél és uralja őt. Egy férfinak lehet négy felesége, de egy nőnek nem lehet négy férje. Egy férfi elválhat a feleségétől, de egy nő nem válhat el a férjétől. Egy férfi tanúskodása felér két nő tanúságtételével. Más szóval az iszlám természeténél fogva egyenlőtlenséget hirdet. Ezt számításba kell venni. És amíg nem jutunk el egy polgárjogi rendszerhez, amelyben a vallási tényező már nem létezik, továbbra is fennáll a probléma. Tehát nagyon jó, hogy együtt élünk, de amint érzékeny ponthoz érkezünk, akkor szembesülésre kerül sor. Most olyan ponton vagyunk, hogy az iszlám vagy megváltozik, és alkalmazkodik az emberi jogokhoz, vagy egy általános, mindenre kiterjedő szembenállás felé haladunk. Minden ország aláírta az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát, amelyet az ENSZ 1948-ban hirdetett ki, kivéve az 57 muzulmán országot.

P. Vértésaljai: - *Mind a mai napig?*

P. Boulad: - Igen, mind a mai napig. Mert nem akarják elfogadni ezt a Chartát, amely ellenkezik a vallásukkal. Tehát a probléma az, hogy az iszlám egy olyan vallási rendszer, amely lényegénél fogva diszkriminál. Rendben van, elfogadom az együttélést, de csak ha mindenki egyforma jogokkal rendelkezik. Egy egyiptomi egyenlő egy másik egyiptomival, a nő egyenlő a férfival. De ez nem megengedett. Mivel az egyiptomi alkotmány második cikkelye megállapítja, hogy az iszlám az egyiptomi alkotmány legfőbb eszmei forrása, ez azt jelenti, hogy már a kiindulási pont magába foglalja a diszkriminációt, amely jelen van a társadalmi élet minden szintjén. Úgyhogy nagyon szép a párbeszéd, amelyet a kereszténység folytat az iszlámmal, de ez teljesen téves már alapjában, mert nem akarják a tárgyaló asztalra helyezni az igazi problémát. Félünk, tehát lehorgonyoztunk a hazugságban, nem lehetséges a párbeszéd. Teregessük ki az asztalra a valódi problémákat és próbáljuk meg megoldani azokat. De ha ez nem történik meg, akkor csak egy helyben topogunk. Ez az iszlám-keresztény párbeszéd esete már 50 éve. Amióta 1965-ben, a II. Vatikáni zsinat „Nostra aetate” dokumentumával elkezdődött, nem haladtunk előre egyetlen lépéssel sem. A kiinduló pontnál vagyunk. Teljes zsákutcában. Hogy miért? Mert a párbeszéd szakértői katolikus részről nem akarják meghallgatni, hogy mit mondanak a keleti keresztények, akiknek más a nyelvezetük, más a megközelítési módjuk, más az érzékenységük, mások a tapasztalataik. A nyugati szakértők, akiket iszlamológusoknak hívnak, nem rendelkeznek valóságos tapasztalatokkal az iszlámmal szemben. Akadémiai, elméleti, absztrakt iszlámmal ismernek. Azt mondom nekik, hogy az iszlám valósága más, mint amit a könyvekben olvastok, vagy amit beszédpartneretek mond. Ferenc pápának volt bátorsága, hogy Kairóban egy beszédében érintse ezt a problémát, amikor azt mondta: a vallás kérdése Istenre vonatkozik, az állam és a társadalom kérdése pedig az emberre. Az iszlám totalizáló, totalitárius rendszerében azonban nem létezik a vallási és a polgári kettéválasztása.

P. Vértésaljai: - *Lehetséges egy lassú változás az iszlámban? A vallás és a polgári élet különválasztása?*

P. Boulad : - Lehetetlen. Öt kísérlet történt erre az utóbbi két évszázadban. A XIX. század muzulmán reformációjának nagy gondolkodói voltak, mint például Muhammed Abduh és Rashid Rida. A második kísérletre, az iszlám reneszánszra a XIX. század végén került sor, amikor egy laikus eszmét hirdető mozgalom külön kívánta választani a vallást és a polgári életet. Ez azonban nem sikerült. A harmadik kísérlet a XX. század elején elindult egyiptomi nacionalista mozgalom volt, élén Saad Zaghoul politikussal, amely azt hirdette, hogy a vallás Isten ügye, Istenre vonatkozik, míg a nemzet az állampolgárok ügye. Ferenc pápa is beszélt erről Kairóban. Egy újabb kísérlet volt a szíriai és libanoni Baath mozgalom, amelyben részt vettek muzulmán és keresztény, főleg keresztény gondolkodók, akik el akarták távolítani a vallási szférát a polgári társadalomból. Ez sem vezetett semmire. Az utolsó kísérlet Mahmud Mohammed Taha szudáni sejk nevéhez fűződik. Sokak által elismert, nagy vezető személyiség volt, aki vissza akarta vezetni az iszlámot az eredetekhez, Mekkához, (a 610 és 612 közötti) nyitott időszakhoz. Meg akarta változtatni a Korán fejezeteinek a sorrendjét, és az erőszakos, harcra való medinai szúrások, fejezetek elsőbbségét a nyitott, misztikus mekkai versekkel akarta felcserélni. Ezért (76 éves korában), 1985. január 18-án Khartoum főterén felakasztották.

Tehát az iszlám tíz évszázada kelepcebén, egérfogóban van, nem tud belőle kiszabadulni. Mindenki, aki megpróbálta megreformálni az iszlámot – muzulmánokról beszélek - az visszautasításba ütközött. Itt van a dráma: ha az iszlám továbbra is ezt a vonalat követi, akkor egy általános összeütközés felé haladunk, nem pusztán az egyházzal, nem csak a Nyugattal, hanem Kínával, Ázsiával, a világ többi részével is. Az együttélés és a párbeszéd egyetlen lehetséges alapja az ember, az emberi jogok, az emberi méltóság, a mindenki egyenlősége.

P. Vérteljesajai : - Rómából nézve van-e valamilyen sajátos szempontja ennek az együttélésnek?

P. Boulad : - Róma, mint egyház, vagy mint Olaszország fővárosa?

P. Vérteljesajai : - Mint Róma püspöke.

P. Boulad : - Hihetetlen erkölcsi támpontot jelent. Ő ezt nagy bölcsességgel és óvatossággal alkalmazza, de ennél tovább kellene jutni. Azt mondanám, hogy a beszédpartnert a falhoz kell állítani és meg kell kérdezni például: igen vagy nem, ez igaz, vagy hamis? Az al-Azhar sejkje, Mohamed Ahmed at-Tajjib visszautasítja, hogy az iskolai és egyetemi tankönyvekből eltávolítsa azokat a Korán verseket, amelyek erőszakra, intoleranciára, mások gyűlöletére buzdítanak, annak ellenére, hogy a köztársasági elnök, Al-Sisi kérte több ízben is őt és az ulemák gyűlését, hogy cenzúrázzák a tankönyveket és mindezeknek a szövegeknek az oktatását. A sejk nem tette meg és nem fogja megtenni. Ezek a tankönyvek és ez a tan az egész világot befolyásolják, mert az iszlám hitszónokokat, akik az iszlámot terjesztik, Kairóban, az al-Azharban képezik ki. Tehát ha az al-Azhar nem változtat tanításán, akkor az egész világot megfertőzi ezzel az intoleranciával és ezzel a visszautasító magatartással. Másodszor, kérték az al-Azhar sejkjét, hogy ítélje el a Dáís/ISIS-t. Nem tette meg, nem akarja megtenni, nem fogja megtenni. Hogy miért? Egyszerűen csak azért, mert a Dáís a Korán hiteles másolata, a Korán gyakorlati megvalósítása. Tehát nem ítélné el a Dáíst, anélkül, hogy ne ítélné el magát a Koránt, amelyből a Dáís ihletet merít, amely a forrása. Nagyon kritikus helyzetben vagyunk. Róma szerepe az lenne, hogy az iszlámot és a muzulmánokat, különösen az al-Azhar sejkjét ez elé az ellentmondás elé állítsa: akartok békében élni mindenkivel, az iszlám valóban a béke vallása?

P. Vérteljesajai : - Te mindig nagyon egyenesen, őszintén beszélsz. Nem félsz attól, hogy megölnék?

P. Boulad : - Nem.

P. Vérteljesajai : - Miért nem?

P. Boulad : - Engem soha nem fenyegettek meg. Soha. Sem Egyiptomban, sem Egyiptomon kívül. Azért sem félek, mert az, aki megölné, ezzel bebizonyítaná, hogy nekem van igazam. Mert bebizonyítaná, hogy az igazsággal szemben az egyetlen érv a kés. Ekkor ő hátrányban lenne. Egy érvre érvvel kell válaszolni, egy bizonyítékra egy bizonyítékot kell felmutatni.

De az nem válasz, ha valaki megfenyeget, vagy megöl. Ha ez az egyetlen válaszod, akkor az azt jelenti, hogy képtelen vagy emberi szintre helyezkedni. Ekkor teljes egészében az állatok szintjén vagyunk, a dzsungel törvényének szintjén.

P. Vértésaljai : - Ahhoz, hogy megvalósuljon az együttélés, elkerülhetetlen a párbeszéd és követve Jézust, szükség van testvéri segítségnyújtásra, befogadásra az Irgalmas Szamaritánus nevében. De mi a párbeszéd? A görög szó őszinte, nyílt beszédet jelent két fél között. Jézus nem mindig kezdett párbeszédet. Hogyan lehetséges a Ferenc pápa által kívánt párbeszéd a kereszténység és az iszlám között?

P. Boulad : - Először is létezik a mindennapi élet párbeszéde. Van egy muzulmán szomszédnőm és szükségem van két paradicsomra, hogy megfőzzem a szószot. Bekopogok hozzá és kérek tőle, rám mosolyog, és átnyújt két, négy, hat paradicsomot. Semmi probléma. Másnap neki van valamire szüksége, eljön hozzám, én odaadom neki, amit kér, semmi probléma. Ebből a szempontból az együttélés teljesen működik. Nincs probléma.

Egy másik párbeszéd a mindennapi életen kívül, amiről éppen beszéltem, ez a szeretet párbeszéde. Én például már negyven éve a Karitásznál szolgállok. Kedvezményezettjeink 90%-a muzulmán. Tehát nincs semmiféle diszkrimináció. Nem azért segítjük a muzulmánokat, mert muzulmánok, a keresztényeket, mert keresztények, hanem mert emberek és szükségük van ránk; szerencsétlenek, segítjük őket, mert emberi lények. Legyen elegendő az emberi síkon végzett párbeszéd, kerülni kell a vallási szempontokat. Harmadszor: Egyiptomban, a katolikus iskolákban és kórházakban azok, akiknek segítséget nyújtunk, nagy többségükben muzulmánok. Katolikus iskoláink diákjainak 70%-a muzulmán, nincs semmi probléma. Ezzel szemben amint a párbeszéd teológiai síkra terelődik, háborút lobbant lángra. Kerülni kell a teológiát. Ha teológiáról van szó, akkor a hitvédelem, az apologetika területére lépünk. Folyvást haladunk előre, de amikor a párbeszéd végkövetkeztetése ellentmond a Korán szövegeinek, akkor teljes elutasításban van részünk. Tehát nem haladunk előre. A racionális párbeszéd, ahogy azt XVI. Benedek pápa kívánta, nem létezik, mert a racionalitás csak addig működik, amíg nem jutunk el a végkövetkeztetéshez, amely ellentmond az iszlám alapvető szövegeinek. Ettől a pillanattól kezdve elutasítják, tehát nem lehet előrejutni az értelem síkján. Az ész megfojtotta az a dekrétum, amelyet a X. században hoztak, és amely kimondja, hogy az „idzstihád”, vagyis az iszlám alapvető szövegei független, szabad gondolkodás alapján történő, személyes értelmezésének kapuja végleg bezárult, tehát elutasítja az iszlám kritikai elemzését.

P. Vértésaljai : - Veszélyes lehet-e a kierőszakolt párbeszéd?

P. Boulad : - A párbeszédet nem lehet kierőszakolni. A párbeszédnek az igazságon, az őszinteségen kell alapulnia. Egyébként nem párbeszéd. Nem lehet erőltetni a párbeszédet. Tehát, mi egy valódi párbeszéd közös alapja? Az igazság, vagy egy másik szempont: az emberi lény. Egyenlő-e egy ember egy másik emberrel? Vagy vannak, akik egyenlőbbek, mint mások? Egy nő egyenlő-e egy férfival? Nem. Egy nem muzulmán egyenlő egy muzulmánal? Nem. Akkor hogyan akartok párbeszédet folytatni?

P. Vértésaljai : - Végül is a keresztény reményből él és a jövőbe tekint.

P. Boulad : - Én hiszek az ember és az emberiség csodálatos jövőjében, mert Krisztus már megnyerte a harcot. Reménységem Krisztus végső győzelmén alapszik, mert legyőzte a világot, a bűnöket és a gonoszt. „Bízzatok, én legyőztem a világot” (Jn 16,33) – többek között ezek voltak Krisztus utolsó szavai három évig tartó apostoli életének. Krisztus már legyőzte a világot. A világ, a gonosz, a bűn már legyőzetett. Vége, „finita la musica” – vége a zenének. És az én reményem az az, hogy tudom, hogy vége, a harcot megnyertük. Az Apokalipszis, a Jelenések, a Kinyilatkoztatás könyvének megvalósulása nem lesz más, mint egy olyan valóságnak a történelmi megnyilvánulása, amely már létezik jelenleg is a történelem, az emberek tudatának a mélyén. Más szóval, reményem bennem él. Azért mondja Szent Pál: „a remény pedig nem csal meg” (Róm 5,5-8), mert már garanciánk van rá, hogy Krisztus legyőzte a rosszat. Tehát a reménységem alapja a hitem. A hitem.

P. Vértésaljai : - Köszönöm szépen Atyám és jó utat!

P. Boulad : - Köszönöm szépen.

Szervita rend

Egyházközségi újságunkban, az általunk ismert 24 férfi-, és 47 női rendből eddig a Karmelita-, Ferences-, Domonkos-, Bencések, Kamilliánus-, Karthauzi-, Ciszterci-, Betegek irgalmas-, és Szeretet misszionáriusainak, és a Kapucinusok rendje után a Szerviták rendjéről gyűjtöttünk ismereteket, amelyet szeretnénk röviden Önökkel megosztani.

A május hónap a Szűz anya hónapja, ezért gondoltuk, hogy a rendek folytatásában a Szervita rendet tekintjük át, amely rendet Szűz Mária tiszteletére, hódolatának terjesztésére alapította hét fiatal firenzei nemes 1233-ban. A hagyomány szerint közös látomásban megjelent nekik Szűz Mária és azt tanácsolta, hogy kezdjenek bűnbánó életet. Felhagyva korábbi üzleti tevékenységükkel, remeteként, vezeklő életet éltek. A szervita név megnevezése a Szűz Mária szolgálói (Ordo Servorum Beatae Virginis Mariae, O.S.M) latin névből ered. XI. Benedek pápa 1304-ben ismerte el őket.

Szent Ágoston reguláit fogadták el, és fekete rendi ruhát választottak maguknak, amelyről föl lehetett ismerni őket. Közösségi életük középpontjában a lelki olvasmány, elmélkedés, a mise, a zsolozsma és a szegények szolgálata állt. Közösségi útjuk az evangélium szellemében és a szemlélődő élet a remeteség klasszikus regulája szerint alakult: Isten keresése a világban a vezeklő élettel, elszakadás a világtól az evangéliumi szegénységgel.

A szerviták 1644-től hazánkban is jelen vannak. 1649-ben Pesten és Egerben alapítottak házat. 1928-tól ők gondozták a Máriaremete-i kegyhelyet. 1938-tól pedig Makkos Mária templomát. Budapesten a Szent Anna Szervita templomot is, egykoron a rend tartotta fent és itt található a hét szent szervita rendalapító ereklyéje is. Szervita közösségnek Győr, Ózd, Székesfehérvár, Eger, Nagykanizsa, Bakonysárkány, Mezőkövesd, Makó településen is vannak tagjai. Mezőkeresztesen szervita nővérek által fenntartott gyermekotthon működik. Szociális otthonként működik a máriaremetei volt rendház. Tevékenységük közül intézményeik sorában iskolák, óvodák, nevelőintézet, fiúinternátus, szeretetházak öregeknek, árvaházak, hadikórház, patika fenntartása, kegyhelyek ismertté tétele, népmissziók tartása, új templomok és rendházak építése, részvétel plébániák kiépítése, tanyapasztoráció szerepel. Kiépítették harmadrendjüket is, mely több mint 1500 tagot számlált. A kegyhelyeken a Mária-tisztelet új formáit honosították meg, mint a Fájdalmas Anya és a Hétfájdalmú Szűz tisztelete.

A szerviták sajátos lelkiséget képviseltek, ami inspirálta a barokk korszak sok templomának belső berendezését, új templomok titulását. A hét törrel átszúrt szívű Madonna szobrok hatásukra terjedtek el.

A rövid ismertető után a Szerviták fogadalmi szertartásából kiemelt gondolatok.

„Minden ember megígérheti Istennek, az Atyának, hogy Jézus és testvéreinek szenteli életét, ha Mária, az Úr szolgálója lesz példaképe. Szabadon eldöntheti, hogy a tisztaság, a szegénység és az engedelmesség fogadalma által, haláláig Krisztust szolgálja, és Isten országát építi, hogy testvéreivel közösségben él: együtt imádkoznak, együtt hallgatják Isten Szavát, együtt veszik magukhoz az Élet Kenyerét. Szent Ágoston regulája szellemében, mindenüket megosztják egymással, együtt törekszenek arra, hogy Máriával teljesítsék a szeretet főparancsát, s remélik, hogy elnyerik Isten végtelen irgalmát”.

(Forrás: Fekete József, a Szervita rend magyarországi története 1867-től 1950-ig, doktori értekezés. Szerzetesség koraújkori Magyarországon, Adorans, Magyar Kurír)

Húsvétunkban a papi szolgálatot a Kecskeméti Főplébániáról Kovács Ferenc atya látta el.

Szerintem Az Úr Lelke Üzen c. újság jó úgy, ahogy van, én mindig szívesen olvasom, lapozom. Ha mégis hozzá szeretnék tenni valamit, az az, hogy a mostaniakból hiányoznak nekem a Maria Valtorta idézetek. A másik, ami eszembe jutott: más újságban találtam már szentkép/oltárkép elemzést, ami nagyon tetszett, érdekes és elgondolkodtató volt és talán örülnék egy "vers-sarok"-nak is vallásos költőktől.

Üdvözlettel: Deliné Marika

Anyakönyvi hírek – Március, Április, Május

Kereszteltek:

Fazekas Márton, Garzó Réka, Dömsödi Hanna, Tóth András Zsolt, Tóth Anna Eszter, Tóth Márton, Tóth Bence, Bende Szofi, Oskolás Janka, Keres Ádám Zoltán, Keres Richard, Jászberényi Jázmin Lara, Grebely Lilibell, Steiner Hanna, Szűcs Janka, Szűcs Zselyke

Házasodtak:

Gubicza József és Sípos Bettina

Elhunytak:

Pinczel Sándorné Zmeskó Zsuzsanna Katalin, Szeleczi Sándorné Káldi Ilona, Szabó Jánosné, Nagy Erzsébet, Tóbiás Nándorné Földszin Rozália, Jászberényi Istvánné Gubicza Irén Anna, Kürtösi Károlyné Krupa Mária, Sturcz László, Tóth-Szivák József Ferenc, Makula László, Jakab Katalin, Gubicza Ferenc, Lukács Istvánné Petrovics Magdolna, Tózsér László, Danics István, Kalmár János

Szentségekkel ellátva: 4 fő

Elsőáldozás

Bérmálkozás

A képeket Braunitzerné Beliczai Tamara készítette

Szerkesztette: Kollár Balázs plébános, Kelemen Benedekné, Mongyi Kornélia, Kaldenecker Olivér, Rozsnyói Zoltán és Margó, ifj. Rozsnyói Zoltán és Ivett, Oreskó Imre - Köszönjük a beküldött írásokat!
Kerekegyháza Római Katolikus Egyházközség időszaki kiadványa 2017.
